

hævelse af Forbudet mod flagning i Kanceli Cirkulære af 7de Januar 1834 er i stort omfang overflødiggjort af senere forskrifter, især bekendtgørelse nr. 103 af 10. april 1915 om Forbud mod at benytte fremmede Nationsflag.

Der er nu tale om en ny præcis lovhjemmel, og der er tale om en sammenskrivning af de få resterende bestemmelser, og samtidig moderniseres teksten. Det er ikke hensigten at ændre på retspraksis, ligesom det ikke er hensigten med dette lovforslag at ændre på justitsministerens adgang til at udstede regler om flagning i medfør af grundlovens § 25. Det skal derfor stå justitsministeren frit at ændre og ophæve den nye formulering på samme måde, som hvis det var den oprindelige formulering, indtil der etableres en almindelig lovhjemmel.

For at undgå eventuel tvivl i forbindelse med ophævelse af de to gamle forskrifter og for at præcisere formuleringen i bekendtgørelsen er det indledende afsnit omskrevet.

For det første er det præciseret, at hjemmelen til udstedelsen (i alt fald indtil videre) er grundlovens § 25, jf. justitsministerens besvarelse af S 1764, folketingsåret 1999-2000, jf. Folketingets forhandlinger side 5298.

For det andet er bestemmelsen fra cirkulæret fra 1854 om, at det er tilladt for alle og enhver i landet at flage med Dannebrogslaget uden split, indsat i bekendtgørelsen.

For det tredje er forbudet mod at hejse andre flag end Dannebrog her i landet omskrevet således, at der nu tales om at flage (dvs. i flagstang), samt at ordene »medmindre andet er bestemt« er indføjet, idet de nordiske flag, EU's og andre nationers flag i visse tilfælde må benyttes.

For det fjerde er bestemmelsen om forbudet mod at benytte krigsførende magters flag med enkelte sproglige rettelser videreført.

For det femte er henvisningen til straffebestemmelserne fjernet, idet de ikke længere er gyldige. Det er som nævnt ikke hensigten at ændre på retspraksis.

For det sjette er definitionen af Dannebrog moderniseret og bragt i overensstemmelse med den definition, som er givet af Danmarks-Samfundet i deres publikation "Sådan bør man bruge Dannebrog", 6. udgave 1997, side 8.

Til § 11

Det fremgår af § 2 i lægeloven fra 1934, at læger skal aflægge et lægeløfte, som i øvrigt kun er moralsk bindende. Lægeløftet blev indført som generelt krav ved Kancellie-Skrivelse af 15. august 1815.

Skrivelsen ses ikke senere at være ophævet, men der synes ikke længere at være et behov for, at skrivelsen skal være gældende, idet en ny bestemmelse herom i lægeloven burde være tilstrækkelig. Derfor indsættes en hjemmel til, at sundhedsministeren kan fastsætte nærmere regler om lægeløftet.

Indtil ministeren udsteder en bekendtgørelse med bestemmelser om lægeløftet, er lægeløftets formulering indsat som stk. 9. i autorisationsloven (Gebyr for autorisation m.v. af visse personalegrupper inden for sundhedsvæsenet). Formuleringen kan afvige lidt, alt efter hvilken kilde løftet tages fra. Den foreslåede formulering er taget fra materiale fra Sundhedsministeriet.

Til § 12

Bestemmelserne i plakat af 10. april 1816 ang. Efterstikning af Søkort er sprogligt forældede. I stedet for at indsatte en ajourført formulering i plakaten er bestemmelserne indsat i loven om Kort- og Matrikelstyrelsen, som i dag har rettigheden til at udarbejde søkort.

Ved samme lejlighed er bestemmelsen i Plakat af 6. april 1831 ang. Efterstikning af topografiske Kort indsat i samme lov.

Der er ikke indsat et bud på bødens størrelse, men det er ikke hensigten at ændre på praksis. Dog bør bøden for søkort som udgangspunkt være af samme størrelse som ved kopiering af landkort.

Bestemmelsen om at besidde kopierede kort er ikke flyttet med i loven om Kort- og Matrikelstyrelsen. Det er hensigten, at der som udgangspunkt skal gælde samme regler for besiddelse af kopier af søkort som af landkort.

Til § 13

Da der som nævnt i de indledende bemærkninger er en beskedent risiko for, at der ophæves love, der fortsat er relevante, er det foreslået, at forhold, der er indtruffet før denne lovs ikrafttræden, og som skulle behandles efter love m.v., som denne lov ophæver, skal behandles efter de tidligere gældende love m.v.

Der er risiko for, at det kan give en lang overgangsperiode, men dette kan i så fald kun undgås ved, at Folketinget senere vælger at vedtage en lov, der indskrænker overgangsreglen.

Til § 14

Det foreslås, at loven træder i kraft 3 måneder efter bekendtgørelsen i Lovtidende.